

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12315

гр. София, 21.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 63 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА

като разгледа докладваното от КРИСТИНА Н. КОСТАДИНОВА Гражданско дело № 20221110157803 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 140 от ГПК

Образувано е по искова молба на В. И. Г., с ЕГН: *****, доуточнена с молба с вх. № 256376/22.11.2022 г., депозирана чрез адв. Л. В., срещу „ЖЗ.И.“ АД, с ЕИК: ***, с която се иска ответното дружество **да бъде осъдено** да заплати на ищеца следните суми: 1/ сумата от **10 089,69 лева** – главница, представляваща обезщетение за незиползвани платени неприсъствени дни (отпуск) по договор за възлагане на управлението от 17.10.2019 г. и 2/ сумата от **451,23 лева** – обезщетение за забава за периода от 17.05.2022 г. /датата на изпадане на ответника в забава/ до 24.10.2022 г. /денят, предхождащ подаване на исковата молба/, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба – 26.10.2022 до окончателното заплащане на сумата. Претендират се разноси.

В исковата молба се твърди, че от на 15.08.2017 г. с решение на съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД ищцата е избрана за изпълнителен директор (изпълнителен член на съвета на директорите) на дружеството. След получаване на съответно одобрение от КФН съобразно изискванията на КЗ, за заеманата от нея длъжност е сключен договор за възлагане на управлението от 17.10.2019 г., съгласно който довереникът се задължава да участва в управлението на ответното дружество като главен изпълнителен директор.

Съобразно изискванията на КЗ през периода на действие на договора за възлагане на управление и докато е заемала длъжността „главен изпълнителен директор“ ищцата е била един от двамата законни представители на „ЖЗ.И.“ АД.

С протокол от заседание на Съвета на директорите, проведено на 12.04.2022 г. В. Г. е освободена от заеманата длъжност „главен изпълнителен директор“, като на заседанието, на което е прието посоченото решение не е поканена, нито е уведомена по какъвто и да е начин за провеждане на заседанието, неговия дневен ред и решенията му. През времето на

заседанието, на което е прието посоченото решение за освобождаване от длъжността, ищцата е била в отпуск по болест. На 21.04.2022 г. в Търговския регистър е вписана промяна за обстоятелствата по партията на „ЖЗ.И.“ АД, с което В. Г. е заличена като изпълнителен директор и представляващ дружеството. Във връзка с така посочените обстоятелства, ищцата навежда доводи, че доколкото не уведомена за проведеното заседание на съвета на директорите, на което е взето решението и не е уведомена за приетото решение, преди обявяването му в Търговския регистър, ищцата се явява трето добросъвестно лице по смисъла на чл. 235, ал. 5 от ТЗ, поради което договърът за управление се смята за прекратен едва от датата на промяна на обстоятелствата в Търговския регистър и обявяване на протокола за решение на съвета на директорите в Търговския регистър – 21.04.2022 г.

На следващо място ищцата посочва, че по договора за възлагане на управление доверителят разрешава на довереника общо 25 платени неприсъствени дни (отпуск) на година, а при прекратяване на отпуската на довереника се изплаща обезщетение, съответстващо на неизползваните от него неприсъствени дни по реда, определен в чл. 155 и чл. 156 от КТ.

Посочва, че към датата на прекратяване на договора за възлагане на управление, е имала непогасени по давност 41 неприсъствени платени дни, от които 33 дни – за 2021 г. и 8 дни – за 2022 г. (пропорционално на отработеното време). Посочва, че по реда на чл. 224, ал. 1 от КТ паричното обезщетение за неизползван платен годишен отпуск се изчислява от начисленото ѝ среднодневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ прекратяването на правоотношението, който в случая се явява месец март 2022 г., като нетното възнаграждение на ищцата за този месец е 4500 лв., а брутното ѝ възнаграждение – 5141 лева, поради което среднодневното брутно трудово възнаграждение, което служи като база за изчисляване на обезщетението е 246,09 лева. Поради това ищцата поддържа, че ответното дружество дължи да ѝ заплати обезщетение за неизползвани платени почивни дни (отпуск) в размер на 10 089,69 лева.

На последно място, посочва, че два пъти е отправяла писмена покана до ответното дружество за заплащане на обезщетение за неизползваните почивни платени дни (отпуск) – на 16.05.2022 г. и на 14.02.2022 г., но и към настоящия момент не е получила заплащане на дължимите ѝ суми.

Поддържа, че след отправяне на първата покана за заплащане на процесните суми – на 16.05.2022 г., ответникът е изпаднал в забава като длъжник за заплащане на процесната сума.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат уважени.

Иска се допускане на съдебно счетоводна експертиза със задачи по исковата молба. Иска се и ответникът да бъде задължен да представи документи – Правилник за работа на съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД, действащ към датата на провеждане на заседанието на съвета на директорите – 12.04.2022 г.

С исковата молба са представени: Протокол от заседание на Съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД, проведено на 15.08.2017 г.; Договор за възлагане

на управлението от 17.10.2019 г.; Устав на „ЖЗ.И.“ АД; Актуално състояние на „ЖЗ.И.“ АД; Протокол от заседание на Съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД, проведено на 12.04.2022 г.; Правилник за работа на Съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД; Писмо по ел. поща от 16.05.2022 г.; заявление от В. Г. по чл. 233, ал. 5 ТЗ; писмо от 29.08.2022 г.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответника „ЖЗ.И.“ АД е постъпил писмен отговор, с който предявените иски се оспорват като недопустими, евентуално неоснователни и недоказани.

Не се оспорва че страните са били обвързани от търговско правоотношение по силата на договор за възлагане на управлението, по силата на който ищецът е изпълнявал дейност като главен изпълнителен директор.

Досежно недопустимостта се твърди, че не е налице правен интерес от предявяване на процесната искова претенция, тъй като договорът за възлагане на управлението е вид граждански договор – разновидност на договора за поръчка, а не е трудов договор по смисъла на КТ. Поради това спрямо него се прилагат правилата на гражданското и търговското право, а не правилата на КТ, в това число относно отпуските. Посочва се, че единствено за целите на социалното осигуряване последиците на договора за възлагане на управление се приравняват на тези, възникващи от трудово правоотношение. Поддържа, че в договора за възлагане на управление се съдържат единствено правила за начина за заплащане на възнаграждение, но не и неговия размер, тъй като размерът на възнаграждението се определя по решение на Съвета на директорите. Поради това моли съдът да остави молбата без уважение и да прекрати делото.

По отношение основателността на предявения иск се релевира нищожност на разпоредбите на чл. 7, ал. 2 във връзка с чл. 8, ал. 1 и 2 от договора за възлагане и управление от 17.10.2019 г. поради липса на съгласие, тъй като между страните не е постигнато съгласие относно размера на отпуска на ищцата, относно начина, реда и условията на ползване на отпуска, не е посочен размера на възнаграждението по времето на ползване на годишна почивка, а също така и няма съгласие за изплащане на парично обезщетение при прекратяване на договора. Поддържа, че правото на отпуск е несъвместимо с функцията на изпълнителен директор. Посочва, че отпускът е трудовоправен институт и в случай, че се прилага при мениджърски договор, следва да се уреди подробно и изчерпателно реда и условията, размера на неприсъствените дни, продължителността и механизма на ползването и дължимото възнаграждение за времето на ползване на платени неприсъствени дни (отпуск). Твърди, че липсата на уредба относно работното време води след себе си и липса на съгласие относно правото на отпуск, тъй като след като изпълнителния директор не е обвързан със задължението да спазва работно време и сам организира изпълнението на функцията по управление на дружеството, в негово правомощие е да организира почивката си. На последно място, навежда твърдения, че ищцата е депозирала молба за освобождаване от длъжността изпълнителен директор много време преди съвета на директорите да вземе решение за освобождаването ѝ.

С тези аргументи се иска претенциите да бъдат отхвърлени. Претендират се разноски.

Моли се съдът да не уважава доказателственото искане на ищцата за назначаване на съдебно-счетоводна експертиза, поради липса на възникване на право на отпуск и тъй като ще оскъпи ненужно процеса.

Моли съдът да не задължава ответника да представя заверен препис от Правилник на съвета на директорите, като намира доказателственото искане за неотносимо.

Моли за допускане на двама свидетели при режим на довеждане за установяване на недействителност на клаузите на чл. 7, ал. 2 във връзка с чл. 8, ал. 1 и 2 от договора за възлагане и управление от 17.10.2019 г.

Съдът, след като се запозна с направените доказателствени искания и прецени приложимото право намери следното:

Представените от ищеца писмени доказателства следва да бъдат приети по делото, тъй като са относими за спора.

Искането на ищцовата страна за задължаване по реда на чл. 190 от ГПК на ответника да представи намиращи се у него документи – Правилник за работа на съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД, действащ към датата на провеждане на заседанието на съвета на директорите – 12.04.2022 г., е допустимо като направено своевременно, относимо към предмета на доказване и необходимо за разрешаването на правния спор, поради което се явява основателно и следва да бъде уважено.

Следва да бъде допусната и поисканата съдебно-счетоводна експертиза, доколкото поставените въпроси са от значение за изясняване на фактическата страна на спора, като изискват и специални знания, с които съдът не разполага.

На ответника следва да се допусне един от исканите двама свидетели за установяване на недействителност на договорни клаузи. Вторият свидетел не се явява необходим на този етап и искането за допускането му следва да се остави без уважение.

Съдът, след като констатира, че предявеният иск е допустим и редовен, и след осъществяване на процедурата по чл. 131 от ГПК, както и с оглед на направените от страните доказателствени искания, и на основание чл. 140 от ГПК.

ОПРЕДЕЛИ:

СЪОБЩАВА на страните проекта за доклад по делото:

- **обстоятелства, от които произтичат претендираните права и задължения** – правата на ищеца произтичат от договор за възлагане на управлението, сключен на 17.10.2019 г., който според твърденията на ищеца е прекратен на 21.04.2022 г. Ищецът претендира заплащане на обезщетение за неизползвани платени почивни дни (отпуск) за времето на действие на договора за възлагане на управление.

- **правна квалификация** – предявени са кумулативно съединени осъдителни иски за сумата от 10 089,69 лева е с правно основание по чл. 224, ал. 1 КТ, вр. с чл. 9 ЗЗД, вр. с чл. 224, ал. 7 ТЗ, а за сумата от 451,23 лева – с правно основание по чл. 86 от ЗЗД.

- **права и обстоятелства, които се признават и не се нуждаят от доказване** – страните не спорят, че помежду им е бил сключен договор за възлагане на управление, сключен на 17.10.2019 г., който с решение на съвета на директорите, проведено на 12.04.2022 г. В. Г. е освободена от заеманата длъжност „главен изпълнителен директор“.

Горепосочените обстоятелства са бесспорни и не се нуждаят от доказване.

Съдът **РАЗПРЕДЕЛЯ** доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти, както следва:

В доказателствена тежест на ищеца по иска за заплащане на обезщетение по **чл. 224, ал. 1 КТ, вр. с чл. 9 ЗЗД, вр. с чл. 224, ал. 7 ТЗ** е да докаже: сключване на договор за възлагане на управление между ищеца и ответника, в който страните са уговорили ползването на неработни присъствени дни (отпуск), както и заплащане на обезщетение за неизползваните почивни дни при прекратяване на договора, като страните са уговорили прилагането на правилата и реда на КТ относно ползването на неприсъствените почивни дни (отпуск) и за заплащането на обезщетение, прекратяване на договора за възлагане на управление, както и размера на brutното възнаграждение, получено за последния пълен отработен месец преди прекратяване на договора за възлагане на управление.

В доказателствена тежест на ответника е да установи възраженията си, в това число възражението, че клаузите на чл. 7, ал. 2 във връзка с чл. 8, ал. 1 и 2 от договора за възлагане и управление от 17.10.2019 г. са недействителни поради липса на съгласие.

В доказателствена тежест на ищеца по **чл. 86 ЗЗД** за заплащане на обезщетение за забава е да докаже възникване на валиден главен дълг (задължение за заплащане на обезщетение за неизползван отпуск) и изпадане на ответника в забава (изтичане на уговорения падежен срок – в случай, че задължението е срочно или отправяне на покана до ответника за заплащане на задължението – при безсрочни задължения).

В тежест на ответника е да докаже погасяване на задължението.

Всяка от страните следва да докаже възраженията и твърденията си.

- **факти, за които страните не сочат доказателства** – ищецът не сочи доказателства за правилно изчисляване на претендираните суми.

Ответникът не сочи доказателства за заплащане на претендираните суми.

ПРИЕМА И ПРИЛАГА като доказателства по делото приложените документи към исковата молба.

ЗАДЪЛЖАВА ответника да представи намиращи се у него документи най-късно в първото по делото съдебно заседание – Правилник за работа на

съвета на директорите на „ЖЗ.И.“ АД, действащ към датата на провеждане на заседанието на съвета на директорите – 12.04.2022 г., като същите са относими към предмета на доказване и необходими за разрешаването на правния спор. **УКАЗВА** на ответника, че следва да представи исканите документи в указания от съда срок, **КАТО ПРЕДУПРЕЖДАВА** ответника, че ако не представи поисканите документи в дадения срок съдът може да цени поведението му чл. 161 от ГПК и да приеме за доказани обстоятелствата, относно които страната е създала пречки пред доказването.

ДОПУСКА на ответника гласни доказателства, чрез разпит на един свидетел при режим на довеждане относно недействителност на клаузи от договор за възлагане на управление, като **УКАЗВА на ответника**, че следва да води свидетеля за насроченото по делото заседание и го предупреждава, че в противен случай съдът ще разгледа делото без събиране на посоченото доказателство, а поведението на съответната страна, която не е довела свидетел, допуснат от съда, може да бъде ценено при условията на чл. 161 от ГПК и съдът да приеме за доказани обстоятелствата, относно които страната е създала пречки пред доказването.

ДОПУСКА извършването на съдебно-счетоводна експертиза със задачите, поставени в исковата молба.

ОПРЕДЕЛЯ депозит за назначената експертиза в размер на **300 лева**, вносим от ищеца.

УКАЗВА на ищеца да внесе така определения депозит по депозитна сметка на СРС в едноседмичен срок от получаване на съобщението с препис от настоящото определение и да представи доказателства за това, **КАТО ГО ПРЕДУПРЕЖДАВА**, че в противен случай поведението му може да бъде ценено при условията на чл. 161 от ГПК и съдът може да приеме за доказани обстоятелствата, относно които страна е създала пречки пред доказването.

УКАЗВА на ответното дружество да предостави пълен достъп на вещото лице до счетоводните си книги, **КАТО ГО ПРЕДУПРЕЖДАВА**, че в противен случай поведението му може да бъде ценено при условията на чл. 161 от ГПК и съдът ще прецени отказа на ответника по същество, с оглед всички обстоятелства по делото, като съдът може да приеме за доказани обстоятелствата, относно които страна е създала пречки пред доказването.

НАЗНАВА за вещо лице В.Д.П. /тел *** и ***/, която да бъде призована след внасяне на определения депозит.

УКАЗВА на вещото лице, че заключението следва да бъде представено в срок не по-късно от една седмица преди датата на насроченото по делото заседание.

НАСРОЧВА делото в открито съдебно заседание на **11.06.2024 г. от 09.50 часа**, за която дата и час да се призоват страните и вещото лице.

ДА СЕ ВРЪЧИ на страните и вещото лице препис от настоящото определение за насрочване, ведно с обективирания в него доклад по делото, а на ищеца и препис от отговора.

УКАЗВА на страните възможността им да вземат становище по

дадените указания и доклада по делото в **едноседмичен срок** от получаване на настоящето определение.

УКАЗВА на страните, когато отсъстват повече от един месец от адреса, които са съобщили по делото или на който веднъж им е връчено съобщение, са длъжни да уведоми съда за новия си адрес. Същото задължение има и законният представител, попечителят и пълномощникът на страната. Съдът **ПРЕДУПРЕЖДАВА** страните, че при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще се прилагат към делото и ще се смятат за връчени.

Съдът **ПРИКАНВА** страните към постигане на спогодба, като им разяснява, че ако използват способите за медиация по Закона за медиацията ще направят по-малко разноски по производството, като ще уредят по-бързо правния спор, предмет на настоящото съдебно производство. До спогодба може да се достигне и по време на процеса, като съдът може да я одобри ако не противоречи на закона или добрите нрави, като с определение прекрати съдебното производство.

РАЗЯСНЯВА на страните, че при желание да използват медиация, могат да се обърнат към Център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите към Министерство на правосъдието: <http://mediator.mjs.bg/> или към Центъра за спогодби и медиация в гр. София, като медиацията е платена услуга.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____